

Красиво
МОМЧЕ

КРИСТИНА ЛОРЕН

Превод от английски Кристина Георгиева

У

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Beautiful*

Copyright © 2016 by Lauren Billings and Christina Hobbs Venstra
All rights reserved.

Превод Кристина Георгиева

Редактор Надя Калъчева

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2079-9

Кристина Лорен

– Знам – плъзнах длан по ръката му и сплетох пръсти с неговите.

– Понякога се чувствам като човек, който не притежава нищо – изрече той, – нищо освен работата и приятелите ми.

Не е малко, замълчах си аз. Защото разбирах – не такъв живот си беше представял.

– Яд ме е, че не ми каза по-рано, че не иска да се жени за мен. – Той изтри лице със свободната си ръка и за миг ми се стори, че по бузите му не се стича само водата. Но в тъмното не виждах добре.

– Много ме е яд, че пропиля времето ми – поклати той глава и погледна към лозята. – Сега, когато срещна някоя жена, си казвам... какъв е смисълът? Не е ли късно? Не съм ли твърде закостенял, безинтересен...

– Много дълго си стоял в конюшните? – опитвах се да го разсмея, но се получи обратното и той пусна ръката ми с тежка въздишка.

– Каква двойка сме с теб. – Взех решително ръката му и зачаках да ме погледне. – Не е прекалено късно. Даже и на осемдесет. А ти си само на тридесет и три.

– Тридесет и четири – поправи ме той сърдито.

– И осен това повечето жени са наясно с живота и чувствата си – подминах аз подмятането му. – Първият грозд е бил гнил. На лозата има още много зрели плодове. – Изкарах кратък подгизнал танц и той се усмихна развеселен, докато разглеждаше лозята със зинфанделско грозде. – Не говорех за себе си – добавих аз. – Нито непременно за следващата жена, която ще срещнеш. Но нея я има все някъде. Която и да е.

Той кимна, загледан в лицето ми. Водата се стичаше по челото, надолу по носа и капеше по устните му. За миг ми

Красиво момче

се стори, че ще ме целуне. Но после поклати леко глава и ме загледа, сякаш чакаше някакво магическо указание.

– Съжалявам, че си я изгубил – прошепнах аз. – Знам, че е било отдавна, но не чак толкова отдавна, че да ти мине и да забравиш. Изгубил си мечтата си и откъдето и да го погледнеш, това е кошмарно.

Той кимна и стисна ръката ми.

– Съжалявам за Марк.

Махнах с ръка и се засмях.

– Марк не беше мечта. Той беше чудесен в леглото, а аз не спирах да го чакам да стане по-добър човек. – Замислих се и добавих: – Може би беше мечта, но кратка. Ако разбрах нещо, откакто поехме на пътешествието, то е, че няма да ми трябва месец, за да го прежаля. Но се радвам, че разполагам с това време.

Видях как отново се затваря в себе си, но не го наругах. Той си беше такъв – отваряше се за малко, а после се затваряше. Защищаваше се. Пуснах ръката му, за да ме отведе обратно на площадката, където хората влизаха в колона в ресторанта. Щяхме да се посмеем на лудостта си, на чалнатата Пипа и да се качим в стаите си, за да се преоблечем в сухи дрехи за новата вечеря.